Aventurile submarinului DOX

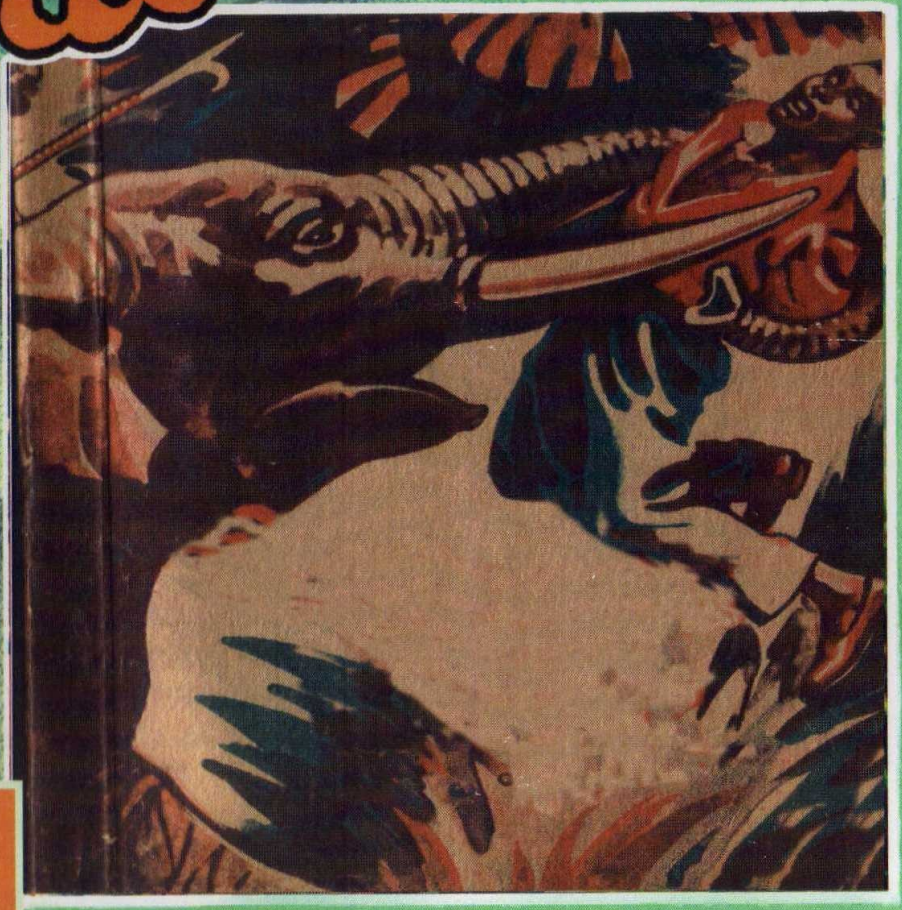

SERIE NOUĂ

61

Demonul Alompra

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 61

DEMONUL ALOMPRA

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
LA FLUVIUL MANIPUR.

«LORDUL HAGERSTONY îşi trimise minunatul său yacht „Lady Jane” la Calcutta, în vreme ce noi plecarăm cu trenul de la Rangoon, prin Mandalay, capitala Burmei, spre Manipur, care se afla aşezat la nord.

Părăsiserăm intenţia de la început de a prinde un rinocer, căci ne ispitea taina insulei rătăcitoare, pe care se afla, zice-se, o prinţesă vrăjită.

Când coborârăm în gara cam primitivă, Marian zise:

— Mylord, să pornim îndată spre lac? E la vreo treizeci de kilometri depărtare şi, dacă închiriam acum două trăsuri, putem fi acolo după amiază.

— Eu aveam intenţia să mă duc întâi în orăşelul Moirang – zise Hagerstony – ca să mă informez acolo cum stau lucrurile. Poate ca Giuseppe ala şi-a bătut numai joc de noi şi mă tem să nu facem drumul degeaba.

— Vezi la asta m-am gândit şi eu la început, pe când d-ta erai de părere contrarie. Dar acum ca suntem în apropiere, putem cel puţin să vedem lacul; trebuie sa aibă vreo zece kilometri lărgime şi douăzeci de kilometri lungime, ceea ce înseamnă destul de mult. Dacă nu dăm de insula misterioasă, ne rămâne în schimb posibilitatea să vânăm rinoceri în munţii de la răsărit de fluviul Manipur. Dar fireşte că e mai bine să mergem întâi la Moirang. Poate că acolo găsim şi o călăuză care să cunoască locurile.

— Bine, atunci să pornim imediat. A! Uite colo un poliţist, o să stau de vorbă cu el.

Pe când lordul se îndreptă spre poliţistul băştinaş, eu priveam la amestecul acela de oameni, care se zgâiau la noi ca la nişte animale necunoscute. Nu prea se întâmpla în fiecare zi să debarce aici o ceată de şapte persoane, înarmata cu cele mai bune arme.

În primul rând însă Pongo era acela care atrăgea asupră-i privirile speriate ale oamenilor şi avea şi de ce.

Lordul se înapoia curând.

— Vorbeşte o englezească de te baga în sperieţi, indianul. Ne recomandă însă pe unul anume Tatsun, care locuieşte aproape, în casa aia galbenă. E un chinez, la care vom putea găsi îndată două trăsuri.

După multă tocmeală ne împăcarăm cu chinezul şi după o jumătate de ceas călătoream spre sud-vest în două trăsuri care ne zdruncinam al naibii, trase de doi căluţi – aşa zişii ponei. Drumul era ca vai de el, aşa că abia după cinci ceasuri ajunseserăm la Moirang, frânţi de oboseală.

Ocuparăm câteva camere în cel mal mare han, care se numea pompos „Queen Victoria” şi după ce ne curăţirăm de praf merserăm în sala de mâncare cam întunecoasă. Mâncarea fu o surpriză plăcută pentru noi, căci ne aşteptasem la cocoş cu orez, dar în loc de aceasta căpătarăm o minunata friptura de cerb. Birtaşul, un fost sergent în armata engleza, vânase sălbăticiunea chiar în dimineaţa aceea.

Când eram în toiul cu mâncarea, intră în sală un individ în

haine de culoare verzuie. Daci n-ar fi scârţâit uşa nici nu l-am fi observat pe noul oaspete, atât de uşori îi erau paşii. Şi pe când se îndrepta spre o masă mai depărtată, mişcările făpturii sale înalte şi vânjoase ma făcură să ma gândesc fără voie la furişatul unei pantere.

După ce se aşeză, arunci o privire spre noi. Fără sa vreau aplecai puţin capul, atât de tăioase şi reci erau privirile lui, care ţâşneau din doi ochi albaştri. Lordul stătea cu spatele la el, dar străinul se ridici îndată, făcu doi paşi repezi spre noi şi puse mâna pe umărul lui Hagerstony.

— Bună ziua, mylord, zise el. Ma bucur ca te revăd.

Glasul lui era moale şi posomorit, iar lordul sări îndată în picioare şi exclamă vesel:

— Asta e Brough, vechiul meu prieten. Ma bucur şi eu din inimă că te revăd. Dar ia şezi colea şi îngăduie-mi să-ţi prezint pe prietenii mei.

Când Brough auzi numele noastre, un zâmbet binevoitor îi lumină chipul aspru.

— Am auzit de dv., domnilor, zise el. În Singapore de la lordul Abednego şi acum din nou în Penang. Îmi pare bine că vă cunosc. Vreţi să vânaţi pe aici?

— Da – râse lordul – prietenul meu Farrow vrea şi prindă un rinocer. Dar mai întâi mi-am propus să fac altceva, însă nu vreau să-ţi spun despre ce e vorba, căci va râde de mine. Dar d-ta ce cauţi pe aici? Eşti în misiune secreta? Ah, uitasem sa spun prietenilor mei că eşti cel mai destoinic detectiv al poliţiei. Fireşte, nu-ţi vei trăda misiunea.

Brough luă loc liniştit, comandă mâncare şi-l privi scrutător pe lord. Apoi zise încet:

— Poţi să-mi spui fără teamă, mylord, ce ţi-ai pus în gând să faci pe aici. Nu voi râde de d-ta, căci şi misiunea mea îţi va părea, probabil, foarte ciudată şi vrednică de luat în râs.

— În sfârşit – râse Hagerstony – caut o insulă…

— .. care se zice că e rătăcitoare, îl întrerupse detectivul, calm. Îmi închipuiam eu. De unde şi până unde ai aflat de ea?

— Drace! făcu lordul, mirat.

— Nu cumva vrei şi d-ta s-o eliberezi pe prinţesă? Îmi pare rău. Mi-ar fi plăcut să fiu eu cel dintâi care s-o găsesc şi s-o eliberez.

— Îmi datorezi încă răspunsul la întrebare: de unde ştii de chestia asta, mylord? zise Brough.

— Trebuie să vă spun că îndărătul acestui caz se ascunde, poate, o crimă; mai mult încă, probabil se va isca – din pricina

asta – o mare turburare politică în unul din statele vasale de prin munţii ăştia de aici. Te-aş ruga să nu cercetezi mai departe chestia, căci e mare primejdie la mijloc; dar ştiu eu că tocmai primejdia e un îndemn pentru d-ta şi tovarăşii d-tale… Ce-ar fi să pornim la lucru împreună?

— Cu toată plăcerea. Şi acum să-ţi răspund la întrebarea de mai înainte: cunosc chestia de la unul Giuseppe, care ne-a furat o comoară.

— Ah, Giuseppe Albio. Ştiu deja că împreună cu prietenul său Teddy Svenstroop a condus banda sa de contrabandişti în Tenasserim. Aşa dar a mirosit şi el afacerea.

— Dar de fapt ce e cu afacerea asta?

— Aţi auzit probabil ca după moartea prinţului Singh, un văr îndepărtat al acestuia a urmat ca stăpânitor. Acum am primit vestea din diferite părţi că vărul acesta, Gai, ţine prizonieră o fiica a lui Singh. Pe cât ştiu eu, populaţia e agitată, deşi Gai, cu ajutorul complicilor săi, pedepseşte cu mare străşnicie pe oricine răspândeşte acest zvon. De aceea a şi durat mult până am aflat ceva despre asta. Fireşte că fiica aceasta, despre care se zice că a murit, va fi recunoscută de noi ca stăpânitoare – dacă o voi găsi.

— Hi, hi! chicoti lordul.

— Dacă o salvaţi va fi pentru voi o stăpânitoare foarte bună, care va jura credinţă Angliei. Dar să lăsăm gluma la o parte! Fireşte că trebuie să salvăm pe fată. Uşor nu va fi, căci Gai ăla, de care am auzit şi eu, îşi va fi luat el măsurile, fii pe pace. Nu pricep însă de ce a ascuns-o aici şi nu în ţara lui?

— Tocmai asta e şiretenia. În ţara lui ar fi fost ai siguranţă descoperită până acum, pe câtă vreme nimănui nu-i va fi dat în gând că ea trăieşte aici, pe lacul acesta. Şi taina a ieşit la iveală întâmplător cu ajutorul unui fost servitor al prinţesei. Gai l-a alungat din ţară, deoarece omul e inteligent şi nu vroia să creadă în moartea stăpânei sale. A fugit cu o luntre în josul fluviului şi acolo cică ar fi văzut-o şi auzit-o pe prinţesa. Scrise rubedeniilor sale, care au răspândit apoi vestea în popor. Servitorul şi rudele sale sunt morţi acum. Zvonul tot a răzbit însă până la noi şi eu am primit însărcinarea să lămuresc taina.

Hagerstony îşi frecă mâinile, mulţumit:

— Mă temeam că ar putea să fie numai o poveste, acum însă văd că nu e aşa şi nădăjduiesc că vom întâmpina aventuri frumoase. Ai făcut vreun plan, dragă Brough?

— Aveam de gând mai întâi sa colind lacul ca pescuitor, dar mi-am zis că m-aş putea „nenoroci’’ uşor cu prilejul acesta. Complicii

lui Gai, care probabil că veghează asupra prinţesei, vor avea de furcă acum, căci nu cred s-o scoată repede la capăt cu opt oameni.

Lacul se află la zece kilometri depărtare şi drumul într-acolo e bun. La început sunt colibele câtorva pescari, de la care cred că vom putea închiria bărci. Vom spune, fireşte, că vrem să pescuim, dar de fapt vom cerceta sistematic tot lacul.

— Minunat! exclamă lordul. Când pornim?

— Cred că peste doua ceasuri. Cu un ceas înainte de apusul soarelui ajungem la lac şi ne putem căuta adăpost.

— Adăpost n-avem nevoie să căutam – zise Hagerstony – căci am adus cu noi corturi. Sau te pomeneşti că-ţi face mare plăcere să dormi într-o colibă de băştinaşi?

— N-ar fi pentru întâia oară, dar dacă zici că aveţi corturi, nu mai e nevoie.

— Pe mine mă miră numai de ce Gai ăla n-a pus s-o omoare pur şi simplu pe prinţesa despre care se zice ca e prizonieră, cum e mereu în primejdie de a fi descoperit, interveni Marian.

— Am şi lămurirea acestui fapt. Gai are un fiu cu numele de Baber, pe care l-o fi destinat ca soţ pentru prinţesă. Asta e o bănuială a noastră, dar pare sa fie îndreptăţită. Din izvor vrednic de încredere am primit ştirea că Baber acesta – în vârsta de douăzeci şi patru de ani – a plecat de câteva zile, cică la vânătoare de tigri. Aşa ca nădăjduiesc să dau şi de tânărul acesta pe insula rătăcitoare, îndeletnicindu-se, probabil, să dobândească dragostea prinţesei.

— Dacă ea îl iubeşte, atunci nu mai e nimic de zis. Asta înseamnă că mai târziu prinţesa tot va ajunge pe tron.

— Da, dar tot neamul lui Gai rămâne la cârmă şi noi avem interesul ca Sindia să reintre în vechile ei drepturi.

— Ce să spun, mie toată chestia asta îmi e indiferentă, căci politica nu m-a interesat niciodată. Dar când e vorba de eliberat o fată, nu mă dau în lături. Şi cu cât mai multe primejdii, cu atât mai bine.

— Bravo! exclamă Hagerstony. Sunt exact de aceeaşi părere. Trebuie s-o eliberăm pe prinţesă. Pe bogăţiile şi onorurile ce vom dobândi de pe urma asta – cum zicea Giuseppe ăla – nu dau doi bani. Pe mine mă interesează numai primejdiile le vom întâmpina.

Îşi frecă iar mâinile mulţumit, apoi supraveghea el însuşi pregătirile plecării, punând să se împacheteze merinde din belşug şi tot ce mai era nevoie.

La vremea hotărâtă pornirăm. După cum spusese detectivul,

drumul – care ducea printr-o pădure cu copaci de santal – era destul de bun. Cu toate astea nu trecu mult şi sudoarea curgea şiroaie de pe noi, căci căldura era grozavă sub acoperământul de frunziş. Lordul Hagerstony, care era poate cel mâi rezistent dintre noi, mormăia necontenit, până izbucni în cele din urmă:

— Ce să zic, e îngrozitori îmi face impresia că Dumnezeu vrea să prăpădească lumea şi şi-a pas în gând să ne prăjească pe noi întâi. Am fost eu şi prin pustiul Saharei, dar căldură ca asta n-am simţit nici acolo.

— La lac o sa fie mai răcoare – încercă să-l mângâie Brough. Peste trei sferturi de ceas suntem la destinaţie.

Încetişor ne târârăm mai departe, poticnindu-ne la fiecare pas, de moleşeală. Numai Pongo mergea drept, de parcă nici nu simţea zăpuşeala.

În cele din urmă începu să se simtă o boare mai răcoroasă, o luarăm mai repejor şi după un sfert de ceas pădurea se sfârşise.

În faţa noastră se afla o plajă largă de vreo sută de metri, cu tufe răsfirate pe ici-colo, iar îndărătul lor sclipea ca argintul apa lacului uriaş. Pe stânga zărirăm grupul celor zece colibe, care păreau pustii. De sigur că locuitorii se adăpostiseră de căldură sub acoperământul de bambus.

Găsirăm repede unde să ne ridicăm tabăra, sub un copac uriaş şi imediat începurăm să întindem corturile, cu care prilej lordul zise că el va împărţi cortul său ca Brough. Terminarăm repede cu treaba asta şi John – unul din servitorii lordului – care îşi luase însărcinarea de bucătar, săpa o groapă mică şi făcu foc, ca să pregătească ceaiul.

Ne aflam la vreo patruzeci de metri de malul lacului şi acum pornirăm spre apă. Suprafaţa sclipitoare se întindea hăt-departe şi nu se vedea nici o barca, nici o pasare înotătoare – dar, din păcate, nici o insulă. În schimb, o negura ciudată, fină, plutea deasupra lacului, probabil urmarea căldurii înăbuşitoare care prefăcea apa în aburi.

— N-or fi crocodili pe aici? întreba lordul. Plăcut n-ar prea fi dacă ne-am ciocni cu vreunul. Marian râse şi arătă spre dreapta, acolo se afla în apă un butuc, care avea înfăţişarea unui trunchi de copac.

— Crocodil inguinal, zise prietenul meu.

— Socot că are vreo opt metri lungime.

— Chiar aşa e! făcu lordul. Hm... de noroc să se plângă omul. Aveam poftă de o baie, dar acum mi-a cam pierit pofta. Acolo în fund e un punct negru. Să fie oare insula aia?

Privirăm încordaţi spre răsărit. Într-adevăr, acolo se ivise un punctuleţ întunecat, care părea să se apropie.

— E un nor, domnilor, zise deodată Hoddge. După căldura asta nu e exclus s-avem la noapte o furtună în lege. Să strângem mai tare funiile corturilor noastre, altminteri putem zbura cu corturi cu tot.

— Şi eu care credeam că am şi descoperit insula! zise lordul cu părere de râu. În sfârşit, să aducem la îndeplinire mai întâi sfatul căpitanului, apoi să mergem să facem o vizită pescarilor. Nu văd de ce ar dormi dumnealor, în vreme ce noi ne batem capul aici.

— Să nădăjduim că ne vom putea înţelege cu ei – zise Marian. Nu cred să vorbească hindustana şi nici prea multă englezească nu vor fi învăţat prin locurile astea singuratice.

— Hm… aşa e – răspunse lordul dezamăgit Ce facem atunci?

— Sunt încredinţat că pescarii fac parte sau din marele trib Naga, sau din Kuki şi eu cunosc binişor ambele limbi, zise Brough. E drept că Nagaşii sunt un popor cam primitiv, cel puţin în locurile lor de baştină, sus în munţi. Dar o vom scoate noi la capăt cu ei.

II.
DEMONUL ALOMPRA.

CÂND SFÂRŞIRĂM cu strânsul funiilor, Pongo, zise deodată:

— Om ieşit din colibă, văzut noi repede îndărăt.

— Ei da – râse Brough – s-o fi speriat zărindu-ne. Coliba cea dintâi a fost? Atunci mă duc îndată într-acolo.

Îl urmarăm pe detectiv, care se îndreptă repede spre colibă. Cu glas tare strigă în sus spre coliba din împletitură de bambus, cocoţată pe nişte stâlpi de doi metri înălţime. Trebui să repete de trei ori strigarea, până să apară în deschizătura uşii o făptură negricioasă, pe jumătate goală.

Era un indian înalt, bine legat, purtând un şorţ larg, galben. În jurul şoldurilor şi ţinând în mână o furcă, ale cărei vârfuri erau aplecate ca o ameninţare uşoară şi îndreptate spre Brough.

Detectivul îi vorbi prietenos şi pe măsură ce vorbea, chipul întunecat al indianului se lumina, până ce, în cele din urmă, cobori scara îngustă de bambu. Ne privi nepăsător, numai când îl zări pe Pongo al nostru, chipul lui scofâlcit luă o expresiei de spaimă.

Dar se linişti imediat şi ne făcu semn să-l urmăm. Printre câteva tufe ducea o potecă îngustă şi deodată ne trezirăm la un golf cam adânc, în apa căruia se aflau vreo duzină de bărci înguste.

Indianul arătă spre câteva din acestea şi Brough începu să trateze cumpărarea lor, după cum ghicirăm din „discuţia” cu degetele pe care o avea cu negustorul. În cele din urmă, târgul se făcu şi lordul plăti în bani de argint. Apoi Hagerstony întrebă pe detectiv dacă îl cercetase pe indian despre insula rătăcitoare, la care Brough răspunde că va face asta îndată şi vorbi iar cu băştinaşul.

Deodată însă chipul acestuia se schimonosi de groază, exclamă în repetate rânduri cuvântul „Alompra”, o zbughi brusc pe dinaintea noastră şi se făcu nevăzut printre tufe. Ne uitarăm înmărmuriţi după el, apoi ne zgâirăm la detectiv şi lordul întrebă:

— Ce l-a apucat aşa deodată pe individul ăla, dragă Brough? Ce l-ai întrebat?

— Hm… ciudat lucru! făcu Brough clătinând capul. L-am întrebat tocmai despre insula rătăcitoare şi aţi văzut în ce fel a răspuns. A mai strigat doar: „Fiţi cu băgare de seamă, e demonul Alompra! Fiţi cu băgare de seamă, Alompra vă va nimicii”. Ce-o fi însemnând asta ştie Dumnezeu, dar cei puţin se pare că suntem la locul nimerit.

— Alompra? Alompra? făcu Marian, îngândurat Numele acesta l-am auzit eu, sau poate am citit numai despre el. Pentru moment nu-mi aduc însă bine aminte.

— Întâmplător ştiu eu – zise Brough – căci fireşte că m-am ocupat şi cu istoria ţării, înainte de-a porni să-mi îndeplinesc însărcinarea. „Alompra” se numeşte de fapt „Aong Osaga” şi însemnează: „embrionarul Buddha”.

Sub numele acesta, în anul 750. Un ţăran burmen i-a alungat pe Pegheri, care au cucerit ţara. Fireşte că nu ştiu daca familia lui Gai ăla îşi trage originea de la Alompra şi să aibă prin urmare vreun drept asupra demnităţii de stăpânitor. Dar lucrul e probabil. De sigur că paznicii prinţesei i-au păzit atât de bine ascunzătoarea, încât nişte oameni slabi cu duhul ca pescarii aceştia cred în „demonul Alompra”. E o presupunere cât se poate de îndreptăţită.

— Fără îndoială – încuviinţă Marian – şi noi trebuie să încercăm să-l cunoaştem mai de aproape pe demonul cu pricina. Peste o jumătate de ceas se înnoptează. Ce ziceţi, plecăm pe lac?

— Eu nu v-aş sfătui – răspunse Hoddge – căci cu siguranţă că vom avea o furtună.

— Dar bine, dragă căpitane – râse lordul – cerul e doar atât de senin! Şi apoi nici n-avem nevoie să ne depărtăm prea mult de ţărm, ca să fim la adăpost dacă va izbucni într-adevăr furtuna.

— Dacă ţii cu tot dinadinsul, apoi fireşte că merg şi eu, deşi rămân la părerea mea. Bărcile par să fie de ajuns de trainice, câte trei persoane încap în fiecare din ele; mai mult nu v-aş sfătui să încărcaţi, căci lacul ăsta uriaş va stârni valuri mari în caz de furtună.

— Bine – hotărî lordul – atunci plecăm în două bărci. Jim şi John vor rămâne pe plajă şi vor întreţine un foc ca să ştim unde să ne înapoiem. Dacă va izbucni furtuna, fireşte că vor trebui să stângă focul şi să ne dea semnale cu lanterne oarbe.

— Nu va folosi prea mult, dacă va cădea ploaia, zise Hoddge.

— Ah, nu mai cobi – râse lordul – haide, să luăm repede o înghiţitură de ceai, apoi să plecăm. Brough şi Hoddge, noi trei mergem împreună, căci Farrow şi Bertram nu vor voi să se despartă de Pongo al lor.

Porniram repede înapoi spre lagăr şi băurăm la repezeală câte o ceaşcă de ceai. Jim şi John erau foarte necăjiţi că trebuiau să rămână, făgăduiră însă ca vor da semnale dacă se va stârni furtuna.

Cu puţin înainte de a se înnopta porniram la drum cu bărcile acelea uşoare. Lordul, Brough şi Hoddge erau într-una, eu, Marian şi Pongo în cealaltă. Fiecare din noi avea o vâslă de mână, cu ajutorul cărora bărcile înaintau repede. Când ajunserăm la vreo doua sute de metri de ţărm, se lăsă noaptea.

— Acum sunt curios să văd dacă s-o arăta Alompra ăla, strigă spre noi lordul, râzând. E destul de întuneric ca să îndrăznească.

Într-adevăr, nu se vedea nici o stea pe cer şi în sinea mea mă temeam că proorocirea lui Hoddge se va împlini căci aerul era încă înăbuşitor şi calm.

În primele minute era cu neputinţă să ne orientăm pe apă şi ramaserăm foarte miraţi când se ivi pe mal un punct luminos, arătându-ne că în loc să mergem paralel cu malul, ne îndreptam în largul lacului. Şi când încercarăm să cârmim îndărăt, dădurăm de o piedică, parcă o forţă nevăzută ne-ar fi dus spre larg.

— Un curent puternic! strigă Hoddge. Mal bine să vâslim îndărăt la mal. Va veni şi furtuna în curând, o simt eu.

— A! A! exclamă Hagerstony în aceeaşi clipă. Colo în fund e insula rătăcitoare.

Departe pe lac se ivise o lumina care înainta încet spre nord. Era foarte îndepărtată şi trebuie să fie vorba de un izvor de lumină foarte puternic, ale cărui raze ajungeau până la noi. Acum uitasem de curent şi de furtuna care ne ameninţa; cârmirăm repede din nou şi porniram cu iuţeală spre lumina aceea

îndepărtată.

Curentul ne trăgea cu o putere de neînvins şi când strigai pe cei din barca cealaltă, nu primii nici un răspuns. Trebuie să se fi îndepărtat mult de noi şi prea tare nu vrui să strig, de teamă că locuitorii insulei rătăcitoare ne-ar putea auzi.

Deodată mi se păru că zăresc o clădire înaltă şi întunecată pe insula-fantomă – dar în aceeaşi clipă o răbufneală caldă de vânt ne lovi în faţă. Ne dădurăm îndată seamă de primejdia unei furtuni şi încercarăm să întoarcem în grabă.

Curentul era însă atât de puternic încât abia puturăm răsuci prora cu o jumătate metru. Atunci se stârni o a doua răbufneală de vânt şi asta ne veni în ajutor, întorcând barca.

Acum trebuia să vâslim împotriva curentului şi deşi făceam sforţări disperate, avui impresia că nu înaintam nici cu un centimetru. Deodată auzirăm un muget înăbuşit apropiindu-se tot mai mult, apoi furăm înhăţaţi de un pumn uriaş şi împinşi spre mal cu o iuţeală de neînchipuit. De jur-împrejur ţâşniră fulgere, câte zece, douăzeci deodată şi tunetul începu să bubuie cu atâta putere încât ameninţa să ne spargă timpanele.

Departe, departe înaintea noastră văzurăm două puncte mici luminoase care se roteau în cercuri repezi. Erau semnalele de lanternă ale lui Jim şi John. Mai puturăm schimba puţin direcţia bărcii noastre şi ţinurăm drumul spre aceste puncte, când se porni ploaia.

Din pricina torentelor de apă ce cădeau cu nemiluita nu mai puturăm vedea luminile. Ba nici de vâslit nu mai eram în stare, căci mâinile ne erau ocupate cu golirea apei din barcă.

Priveam din când în când în juru-mi dacă nu se zărea vreo urmă de banca lordului, dar fulgerele mă orbeau prea tare şi apoi trebuia să golesc iar apa căci nu mai era ploaie ceea ce cădea acum, ci un adevărat potop.

Barca se scufunda tot mai mult, deoarece nu puteam zvârli afară, cu mâinile goale, masele de apă şi viteza noastră se încetinea din ce în ce. Putea să mai fie un kilometru până la ţărmul salvator..

Tot atât de repede precum se stârnise, furtuna trecu de noi.

Curând văzurăm în depărtare, peste plajă, ţâşnind mănunchiuri de fulgere, dar ploaia şi vântul continuară cu aceeaşi înverşunare.

Muncirăm ca nebunii, dar barca noastră lua mereu apă şi viteza-i se micşora din ce în ce. Mă gândii la crocodilul uriaş pe care-l văzuse Marian şi mă înfiorai fără voie la gândul că s-ar putea afla pe aproape câteva din aceste fiare. Dacă ploaia

continua să cadă mai departe cu aceeaşi furie, vom fi sfâşiaţi curând de colţii lor grozavi.

Furtuna păru că sporeşte şi barca noastră pe jumătate afundată începu să se clatine. Valuri uriaşe veneau în urma noastră şi ameninţau să răstoarne barca. Dar tocmai când îmi pierdusem toată nădejdea, ploaia încetă brusc. Acum puturăm goli în grabă apa şi cu nădejdea redeşteptară ne îndoirăm sforţările.

Şi atunci se ivi brusc îndărătul nostru din nou lumina aceea vie, care fusese cât pe-aci să însemneze pierzania noastră, dacă ne luam după ea. Privirăm cu încordare într-acolo şi recunoscurăm mult căutata insulă rătăcitoare care îşi vedea de drum îndărătul nostru. Lumina venea din lăuntrul unul zid înalt, care se înălţă pe marginea misterioasei insule. Focuri uriaşe trebuiau să ardă acolo, ca să arunce o lumină atât de puternică.

Insula era la cel mult douăzeci de metri de noi şi băgarăm de seamă că nu se clătina deloc, cu toate valurile puternice; asta însemna că se adâncea mult în apă.

Deodată se deschise în zidul întunecat o uşă lată şi în lumina care pătrundea prin transa apăru o făptură înfiorătoare. La început nu ştiam dacă e om sau vreun animal necunoscut. Avea peste doi metri înălţime şi era acoperită complet cu păr lung, aproape alb, iar în jurul capului se întindea ca o coroană de păr ce stătea îndepărtat, ca o ramă şi această „podoabă” a capului enorm făcea ca impresia să fie şi mai înspăimântătoare.

Deodată făptura misterioasă începu să danseze cu nişte mişcări nespus de ciudate. În acelaşi timp strigă câteva cuvinte (acum se dovedi că era om) cu glas piţigăiat şi pricepui doar cuvântul „Alompra” rostit de două ori. Aşa dar acesta era demonul despre care ne vorbise pescarul superstiţios.

Un om slab de îngeri de sigur cu şi-ar fi putut pierde minţile din pricina acestei vedenii, dar eu îmi dădui seamă acum că era numai o mască născocită de vreun criminal, pus s-o păzească pe nefericita prinţesă şi să sperie pe musafirii nepoftiţi.

Misterioasa insulă lunecă repede pe lângă noi; încă odată mai auzii strigătul „Alompra”, apoi făptura sări înapoi, uşa se închise şi în acelaşi timp se stinse brusc lumina orbitoare înlăuntrul zidului înalt.

Valurile lacului vuiau încă şi Marian fu nevoit să strige aproape ca să-l aud:

— Dibaci oameni! Se pricep să-i înfricoşeze pe cei slabi de înger…

— Aşa e, răspunsei eu. Dar unde o fi barca lordului? Numai de nu s-ar fi răsturnat.

— Hoddge se pricepe să conducă o barcă, răspunse Marian. S-or fi îndepărtat puţin de noi. A, se văd iarăşi semnalele celor doi servitori. Hai sa pornim repede spre uscat!

Vâslirăm cu putere şi după vreo douăzeci de minute barca noastră se izbi cu prora de mal. Jim şi John ne dădură o mână de ajutor să coborâm, apoi traserăm barca pe plajă, ca s-o ferim de izbiturile valurilor.

— Lordul s-a întors? întrebai eu repede.

— Nu – răspunse Jim, calm – dar va veni el.

Încrederea aceasta a servitorului mă linişti şi eu dădui acum o mână de ajutor lui Marian care se silea să aţâţe focul din nou. Dar crengile erau prea umezite de ploaie, aşa că trebui să ne mulţumim să dăm semnale spre tac cu lămpile noastre de buzunar.

Dar vremea trecea şi barca cu tovarăşii tot nu se iveau. Să fi devenit oare o jertfă a furtunii grozave şi a ploii?

— N-are nici un rost – zise Marian în cele din urmă – uzăm degeaba bateriile lămpilor noastre. Şi cine ştie cât vom mai avea nevoie de ele! Poate că lemnul s-a mai uscat şi putem aprinde un focşor.

În vreme ce ne îndreptam spre mormanul de lemne, îl întrebai pe Marian:

— Crezi că s-au răsturnat?

— Se prea poate – răspunse el cu seriozitate. Şi în cazul acesta plutim în mare primejdie. Ma tem de crocodili. Dar e cu putinţă – şi nădăjduiesc că aşa va fi – că au fost târâţi de curent în largul lacului.

— A, lemnul de deasupra e uscat; vom putea aprinde un foc acum.

O flacără slabă se ridică în curând, dar lemnele de dedesubt erau încă umede. În asemenea împrejurări nu puteam nădăjdui să căpătăm o flacără înaltă, luminoasă.

— Mă duc în pădure să caut nişte crengi uscate ca să putem aprinde un foc care să fie văzut de departe, propuse John.

— E o idee bună – încuviinţă Marian. Vezi de te grăbeşte, până atunci voi întreţine eu focşorul ăsta sărăcăcios, care nu arde, din pricină că crengile sunt umede.

John dispăru şi văzui lumina lămpii sale de buzunar licărind îndărătul copacilor pădurii apropiate. Nu trecu mult şi se întoarse; plin de bucurie zvârli un braţ de vreascuri uscate în foc. Îndată se

înălţă o văpaie, a cărei lumină trebuia să se vadă de la mari depărtări.

— Mă duc să mai aduc, căci am găsit un munte întreg de vreascuri sub un copac uriaş, zise John cu însufleţire şi plecă repede îndărăt în pădure.

— Îl voi ajuta şi eu, zise Jim şi-l urmă pe camaradul său.

John se înapoia curând cu alte vreascuri şi spuse că Jim rămăsese în pădure ca, să rupă crengi uscate de tot, care vor întreţine mai mult timp focul.

Priveam tocmai pe suprafaţa agitată a apei ca sa văd dacă nu se zăreşte barca tovarăşilor noştri, când se auzi dinspre pădure un strigăt puternic scos de Jim şi în clipa următoare îl văzurăm, în lumina focului, alergând cu sărituri mari spre noi.

— Un monstru acoperit cu păr s-a năpustit asupra mea – gâfâi el, când se află în faţa noastră.

— Mi-a dat o lovitură grozavă. Uite că mi-a rupt hainele.

Într-adevăr, haina şi cămaşa lui Jim erau sfâşiate şi pe piept se vedea o dungă lată, roşie. Marian întrebă repede:

— Un monstru acoperit cu păr, ziceai? Părul era de culoare deschisă, aproape albă?

— Nu, monstrul a fost negru. Totuşi, am putut observa o pată mai deschisă, atunci când mi-a dat lovitura.

— Şi susţii că era un animal? cercetă Marian mai departe. N-a scos nici un sunet? Cât de mare era?

— Cu mult mai marc decât mine, aşa dar trebuie să fi avut vreo doi metri înălţime. Cred totuşi ca fost un om, căci a scos un mormăit de necaz când ne-am ciocnit.

— Atunci trebuie să căutăm dacă nu găsim urme, hotărî Marian. N-avem nevoie de duşmani în spatele nostru. Condu-ne la locul unde ai fost atacat.

Cu lanternele aprinse pătrunserăm cu băgare de seamă în pădure. Jim ne duse la un copac mare, lângă al cărui trunchi se aflau îngrămădite crengi tăiate de el. Dar nu puturăm descoperi nici un fel de urmă.

— N-avem încotro, zise Marian dezamăgit, mâine, pe lumină, va trebui să cercetăm cu mai multă atenţiune. Hai să ne înapoiem.

III.
ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE.

LUARĂM HOTĂRÂREA să facem de veghe cu schimbul câte

un ceas şi să întreţinem focul. Prin tragere la sorţi îmi reveni mie a treia veghe şi mărturisesc că îmi încordai privirea şi auzul mai mult spre pădure decât spre mare, care se liniştise aproape de tot în vremea asta.

Mai erau două ceasuri până la ziuă şi mă chinuia mereu gândul că tovarăşii noştri puteau să se fi prăpădit, sfârtecaţi de crocodilii lacomi ce roiau pe acolo, când fui trezit din gândurile mele de un zgomot slab ce venea dinspre pădure, ca şi cum un picior greu ar fi frânt o cracă uscată.

Sării repede în sus şi-mi aţintii privirea spre copaci; în acelaşi timp zvârlii cu piciorul câteva vreascuri în foc, din care izbucni imediat o flacără mare.

Atunci văzui nelămurit îndărătul primilor copaci o făptură enormă, neagră, care avea la înălţimea pieptului o pată albă. Trăsei imediat revolverul, dar misterioasa făptură părea să cunoască mişcarea aceasta, căci dispăru fulgerător îndărătul copacilor.

Mă îndreptai spre corturi şi-l strigai pe Marian care ieşi îndată afară.

— L-am văzut! şoptii eu. Trebuie să fie paznicul de pe insulă care şi-a învelit trupul acum într-o blană neagră. Numai pe piept lucea o pată de culoare deschisă. Când am dus mâna la revolver a dispărut printre crengi.

— N-are nici un rost să pornim acum pe urma lui, făcu Marian, după câteva clipe de chibzuială. Peste două ceasuri se luminează de ziuă şi atunci vom cerceta pădurea cu amănunţime. Culcă-te acum, căci e rândul meu să fac de veghe!

— Dar să mă trezeşti dacă se întâmplă ceva deosebit, îl rugai eu şi intrai în cort, unde mă culcai şi adormii.

Fui trezit de glasurile tovarăşilor mei. Ieşii repede din cort şi văzui că era ziua mare. Suprafaţa imensului lac era liniştită, sclipind în primele raze ale soarelui.

Camarazii stăteau adunaţi pe mal priveau cu încordare spre întinsul apei. Mă apropiai de Marian şi-l întrebai ce mai e nou.

— Pongo susţine că a văzut în depărtare un mic punct negru. Ne uităm şi noi acum, căci se poate să fie barca lordului.

— Massers punct colo! strigă Pongo în aceeaşi clipă şi arătă spre întinsul lacului.

Pentru noi însă, depărtarea era prea mare şi chiar Marian, care avea ochi foarte buni. Clătină capul şi zise:

— Nu văd nimic. Dar dacă Pongo susţine cu atâta tărie, de sigur că aşa e. Prin urmare, sau e lordul, sau insula rătăcitoare.

— Atunci cel mai bun lucru e să pornim imediat pe lac, propusei eu. În vremea asta John va prepara ceaiul şi Jim va purta de grijă şi vadă dacă se va ivi iar duşmanul de azi noapte. Pe asta îl putem căuta mai târziu.

— Fireşte, încuviinţă Marian. E tot ce avem mai bun de făcut. Hai să punem iar barca pe apă.

Făcurăm întocmai, ne urcarăm intr-unsa şi începurăm să vâslim cu putere. Când ne îndepărtarăm de plajă, spusei mirat:

— Cum se face că n-avem acum deloc curent? Aseară, la distanţa asta de mal, am fost târâţi cu putere.

— Da, tocmai ce-mi spuneam şi eu – răspunse Marian. Îmi face impresia că lacul însuşi are tainele sale. Poate că sunt aici izvoare subpământene, care produc curente numai în mod vremelnic.

— Massers poate vedea acum, strigă Pongo şi arătă cu mâna înainte.

— Punct mare acolo.

Privirăm cu încordare în razele soarelui. Într-adevăr mi se păru ca zăresc un punct mititel pe suprafaţa apei. Dar ochii începură să mă usture din pricina luminii orbitoare, încât fui nevoit să-i închidă pentru câteva clipe. Lui Marian i se întâmplase la fel, căci zise:

— Am văzut şi eu ceva, dar a trebuit să închid repede ochii. Că o fi barca, ori insula, trebuie să mergem repede într-acolo.

Ne îndoirăm sforţările la vâslit, Stăteam cu faţa înainte. Pongo vâslea la stânga, Marian şi eu la dreapta.

În felul acesta puteam privi din când în când la punctul cu pricina. Dar numai din când în când, căci soarele ne orbea. Avurăm însă mulţumirea să vedem că punctul creştea mereu.

Deodată ajunse la urechile noastre ecoul înăbuşit al unei împuşcături de revolver. Eram aproape siguri că fusese slobozit de unul din tovarăşii noştri dispăruţi, care se găseau probabil într-o situaţie primejdioasă. Asta ne dădu puteri noi.

În vremea asta, soarele se ridica încet pe cer, aşa că razele lui nu ne mai orbeau atât de, tare. Şi acum puteam ţine mereu sub observaţie punctul acela misterios. Din nou pătrunse până la noi ecoul unei împuşcături şi Pongo strigă îngrijat:

— Este Masser lord, Masser Hoddge şi Masser nou. Barca răsturnată, stă sus şi face semne. Oh, repede, Khinh lângă barcă!

Khinh este numele pe care băştinaşii Africii l-au dat crocodililor cu platoşă. Fireşte ca nu putea fi vorba aici decât de foarte primejdioşii crocodili inguinali, al căror nume credinciosul nostru Pongo nu-l cunoştea încă. Aşa dar tot se răsturnase barca şi tovarăşii noştri erau în cel mai mare pericol din pricina acelor

dihănii lacome.

Imediat după exclamaţia sa înspăimântată, Pongo începu să vâslească cu atâta vigoare încât ne sili şi pe noi să ne încordăm toate puterile. Barca noastră zbură deasupra apei şi în curând avurăm înaintea ochilor o privelişte înfiorătoare.

Barca pescărească a lordului plutea cu fundul în sus şi pe podeaua ei îngustă se ţineau cu greu în cumpănă cei trei camarazi ai noştri. Nu puteau cuteza să se aşeze călare, ceea ce ar fi restabilit echilibrul bărcii căci de jur împrejurul acesteia se iviră capetele unor crocodili uriaşi.

Scosei deodată un ţipăt de spaimă, căci o târâtoare din acestea enormă tocmai se năpusti asupra bărcii. Mă aşteptam să văd lemnul zburând în ţăndări sub izbitura monstrului, dar atunci Brough, care şedea în spatele lordului, ridică liniştit mâna şi slobozi două gloanţe în dihania întărâtată. Nimerise bine, căci aceasta se aruncă în lături, apoi trecu ca o săgeată pe lângă barcă, depărtându-se. Primejdia nu era încă înlăturată. Alţi doi crocodili se năpustiră din altă parte asupra bărcii. Se părea acum că prietenii noştri sunt pierduţi căci din gloanţele pe care le slobozeau nici unul nu-şi atinse ţinta.

Dihăniile mai erau numai la şase metri depărtare de prada lor – când deodată se ciocniră una de alta şi în clipa următoare formară un ghemotoc, prinşi în vârtejul unei lupte înverşunate.

Ne aflam la cincizeci de metri depărtare şi ne apropiam pe fiece clipă. Deodată se ivi ceva nou, care primejduia în chipul cel mai grozav situaţia camarazilor noştri.

Căci cei doi crocodili ce se încăieraseră, se repeziră brusc spre barcă şi apa începu să spumege şi să clocotească la cel mult doi metri de ea.

Bieţii noştri tovarăşi încercau cu disperare să-şi ţie echilibrul, făcând mişcări cu braţele, dar din clipă în clipă ne aşteptam să-i vedem alunecând în apa. Atunci Brough striga cu glas tunător o porunca şi imediat toţi trei încălecară pe coama bărcii.

Acum erau în echilibru, în schimb îşi primejduiau viaţa, căci crocodilii vor înhăţa picioarele lăsate în apa imediat ce le vor vedea.

Lucrul acesta îl ştiau şi tovarăşii mei, căci nu slăbeau din ochi apa din jurul lor, ca sa observe din vreme sosirea vreunei dihănii. În acelaşi timp începură sa vâslească şi cu picioarele şi barca se îndepărta încet-încet din apropierea primejdioasa a crocodililor încăieraţi.

Eram încă la douăzeci de metri de tovarăşi când lordul ne

striga sa ne grăbim şi mai mult. Se părea ca glasul sau atrase luarea – aminte a crocodililor căci imediat câţiva din ei se puseră în mişcare şi înotară încetişor înspre barca. Prietenii noştri îşi retraseră picioarele în sus şi începură iar sa se legene.

Şi fiarele dădeau târcoale bărcii atât de aproape, încât chiar o împuşcătură ar fi fost primejdioasa daca animalul ar fi început sa biciuiască apa cu coada-i enorma.

Eram acum la zece metrii de barca, dar mai mult nu ne puteam apropia, căci de ambele parţi forfoteau crocodilii ca nişte paznici neadormiţi.

Furam nevoiţi sa oprim barca noastră ca sa nu ne expunem primejdiei sa fim noi înşine atacaţi.

— Trebuie sa îndepărtez vecinătatea primejdioasa! striga Marian către ceilalţi, când lordul întreba cam necăjit, de ce nu ne apropiem.

Apoi prietenul meu se ridica în picioare, puse mana pe „Parabellum” şi lua la ochi un crocodil din stânga bărcii, apoi altul din dreapta.

Un singur glonţ slobozi în fiecare reptila şi imediat acestea începură sa biciuiască apa, prefăcând-o în spuma. După cum se aşteptase Marian, celelalte dihănii se năpustiră imediat asupra răniţilor ca să-i sfâşie cu lăcomie.

Acum puturăm vâsli repede până la barca răsturnată.

— Suiţi-vă cu băgare de seama! striga Marian tovarăşilor primejduiţi.

— Barca noastră va ţine cu greutate şase persoane. Trebuie sa întoarcem barca voastră, mylord şi sa golim apa din ea!

Barca noastră se lăsase într-adevăr foarte mult înapoi când Hagerstony, Hoddge şi Brough coborâră în ea. Erau într-adevăr atât de sfârşiţi de oboseala încât se prăbuşiră fără puteri pe scândurile bărcii noastre.

Cu ajutorul vâslelor reuşirăm sa întoarcem cu faţa în sus barca răsturnată, apoi începurăm sa scoatem apa din ea. După ce o golirăm pe jumătate, o traserăm lângă a noastră şi cu ajutorul mâinilor făcute căuş golirăm şi restul apei.

Deoarece prietenii noştri erau istoviţi şi nu puteau vâsli, eu cu Marian trecurăm în barca, iar Pongo urma sa duca la mal singur barca încărcată cu patru persoane.

Căutarăm sa ne îndepărtăm repede de fioroasele fiare, care de altfel erau demult înlănţuite în războire lor, ca sa ne dea vreo atenţie.

Străbătuserăm abia vreo doua sute de metri, când le văzurăm

ivindu-se din nou la mică depărtare îndărătul nostru.

Cu chiu cu vai ajunserăm la ţinta urmaţi de un alai întreg de crocodili care rămaseră însă dezamăgiţi când ne văzură debarcând pe plaja salvatoare.

Jim şi John întâmpinară cu urale pe cei salvaţi care erau atât de istoviţi încât numai ce băură niţel ceai cu pesmeţi ca se şi retraseră în corturi ca sa se odihnească.

Mult as fi vrut să-i înec pe crocodili într-o baie de sânge, dar Marian era împotriva sa risipim gloanţe şi pe de alta parte se temea ca ecoul împuşcăturilor noastre i-ar putea atrage pe duşmani. Mă mulţumi, deci, sa arunc câteva pietroaie înspre ei şi când reuşi să-l nimeresc pe unul care o rupse la fuga în larg, ceilalţi înotară după el, făcându-se nevăzuţi.

— Acum ţi-ai făcut pofta! râse Marian când ma apropiai mândru de foc.

— Ce zici sa pornim să-l găsim pe vizitatorul de azi-noapte sau sa aşteptam până se vor trezi camarazii?

— Mai bine sa aşteptam, propusei eu, căci unul dintre noi trebuie sa rămână neapărat aicea şi în timp ce noi vom fi căutat, se poate ca el sa fi atacat. Apoi cred ca trei oameni sunt prea puţini în pădure, căci daca duşmanul acela misterios sta la pândă, ascuns, ar putea dobori pe cel puţin unul dintre noi.

— Ai dreptate, încuviinţa Marian, am văzut doar cu Jim cât de rău loveşte individul ala.

— Şi trebuie sa aibă o arma grozava, zisei eu, căci îmbrăcămintea lui Jim a fost rupta în multe locuri şi în afara de asta are vânătaia aia lata pe piept. Îmi dau seama ca potrivnicul nostru are vreo măciucă cu ţinte.

— Vrei sa zici o ghioaga ţintuită? Dar soiul acesta de arme nu e cunoscut în India! Mai curând o fi fost vreo măciucă de lemn. Dar daca o fi omul de pe insula plutitoare, atunci trebuie sa fie pe aici vreun golf în care sa se poată adăposti criminalii cu ciudatul lor vas. De îndată ce camarazii noştri vor fi iar pe picioare, deci, vom încerca sa pornim pe urmele vizitatorului nocturn. Poate ca dam de ascunzătoare cu pricina.

— Mi-am făcut felurite gânduri cu privire la aceasta insula, zisei eu şovăitor – gonea doar pe furtuna cea mare împotriva vântului. Sa fie vorba oare de mai multe bărci legate împreună şi puse în mişcare de motoare puternice?

— Cam la fel m-am gândit şi eu, încuviinţa Marian, dar la presupunerea asta se împotriveşte zidul care pare ca se înalţă de-a dreptul din apa. Fireşte, poate fi un soi de înşelăciune, dar nu-mi

închipui sa fie cu putinţă aşa ceva în mijlocul acestui lac izolat.

— Gândeşte-te însă ca îndărătul chestiunii se afla un print bogat care se lupta pentru tronul sau. E drept ca şi pe mine m-a izbit faptul ca lipsea curentul care ne-a târât ieri pe noi. Aşadar lacul tot are tainele şi ciudăţeniile sale. N-ar strica ca Brough să-i chestioneze mai târziu pe pescari asupra acestui lucru.

— Ei şi ce facem acum?

— Nu ne rămâne decât sa aşteptam până când se vor scula tovarăşii. În răstimpul acesta aş fi de părere sa ne curăţăm armele şi sa le încărcăm. Când stai şi te gândeşti bine, viaţa noastră atârna de aceşti prieteni de otel.

Marian avea dreptate, aşa ca ne aşezarăm la umbra unor copaci mari şi ne puserăm pe lucru.

IV.
CELE DINTÂI ACCIDENTE.

CURĂŢIREA ÎNGRIJITĂ A UNOR ARME BUNE cere mult timp. Şi armele noastre erau poate cele mai bune din câte existau pe vremea aceea. Astfel, nu furăm de loc surprinşi când John veni să ne cheme la masa de prânz. Ne lăsarăm jos lângă groapa de foc unde „bucătarul” preparase conservele şi îndată veniră şi Hagerstony, Brough şi Hoddge din corturile lor.

Lordul ne măsură cu privirea câtva timp, apoi izbucni:

— Domnilor, mă cunoaşteţi numai de puţin timp, dar ştiţi, desigur, destul de bine că nu ştiu ce-i frica. Ceea ce cred că am dovedit îndeajuns până acum.

— Dar bine, mylord – râse Marian – ce-ţi trece prin minte! Doar nu e nevoie să ne facem complimente unul altuia.

— Ştiu; cu toate astea trebuie să mărturisesc însă că am trecut prin clipe de spaimă grozavă în noaptea trecută. Da, mi-a fost frică, frică nu glumă, te rog să mă crezi…

— Atunci trebuie să fi trecut prin lucruri cu totul extraordinare, căci eu unul nu-mi pot închipui ca lordul Hagerstony să fie cuprins de spaimă pentru orice.

— Chiar spaimă n-a fi fost – interveni detectivul Brough dar trebuie să mărturisesc şi eu am avut încă un astfel de simţimânt.

Eu am întâmpinat cele mai groaznice furtuni pe puntea vapoarelor, vreme ce catargele şi pânzele zburau peste bord – zise Hoddge – dar în noaptea trecută am cunoscut ce vasăzică fiorii groazei… Se prea poate ca nervii noştri să fi fost slăbiţi de pe urma ceasurilor pe care le-am petrecut pe barca răsturnată

înconjuraţi mereu de crocodilii aceia lacomi, care ameninţau să ne sfâşie. Trebuie să mărturisesc însă ca n-aş vrea sa mai trăiesc o astfel de noapte, deşi sunt cu trup şi suflet omul aventurilor.

— Dar ce Dumnezeu vi s-a întâmplat? întrebă Marian, zâmbind.. Eu cred că grozava dv. călătorie pe barca răsturnată, în mijlocul crocodililor, nu putea fi întrecută de nimic care să fie mai îngrozitor.

— Hoddge spunea bine că asta a fost colac peste pupăză, cum s-ar zice mormăi lordul – cel puţin pentru nervii noştri. Dar eram încă dinainte aproape zdrobiţi. Prima spaimă am avut-o când n-am mai ştiut nimic de voi şi n-am primit nici un răspuns la chemările noastre.

Apoi a venit furtuna. Fireşte că am încercat să întoarcem imediat barca, pentru ca să ieşim din curentul puternic, dar abia cotiserăm puţin că un curent nou ne târî spre sud. De vâslit nu puteam căci trebuia să golim apa pe care valurile puternice o aruncau în barcă.

Atunci izbucni deodată în faţa noastră o lumină, care venea de pe insula rătăcitoare, Trebuie s-o fi zărit şi voi, căci în lumina aceea puternica noi v-am văzut la cel mult douăzeci de metri înaintea noastră. Dar toate chemările noastre fură zadarnice, căci urletul furtunii acoperea glasurile. Trecurăm pe lângă voi, mereu îndărătul acelei insule blestemate, pe care dănţuia individul acela păros, pe care l-aţi văzut, desigur şi voi. Deodată se stinse lumina de pe insulă tot atât de brusc se potoli şi furtuna, iar noi plutirăm spre nord cu o iuţeală din ce în ce mai mare. Şi valurile puternice ne izbeau necontenit din coastă, ameninţând să ne răstoarne.

Două ceasuri s-au scurs astfel, târâţi vijelios de curentul acesta misterios. Deodată izbucni la vreo zece metri înaintea noastră aceeaşi lumină vie şi din nou recunoscurăm zidul înalt al insulei rătăcitoare. Dar acum domnea însufleţire în lăuntrul ei. Auzeam larmă înăbuşită şi Brough ne spuse că erau rugăciuni, care se îndeplineau în cadrul unei ceremonii ciudate.

Pornirăm după insula aceea afurisită, căci nu ne rămânea altceva de făcut. Puteam nădăjdui numai că locuitorii ei, care erau, de sigur, duşmanii noştri, nu ne vor descoperi prin întunericul nopţii.

Dar aproape să ne dăm singuri de gol, căci deodată se auziră de pe insulă ţipete disperate. Şi nişte lovituri grele, răsunătoare, ne făcură să înţelegem că un om era biciuit acolo. Ţipetele se schimbară apoi în gemete şi imediat se deschise uşiţa din zid, prin care ieşi iarăşi individul acela păros. Ducea pe braţe un trup

omenesc, pe care-l zvârli în apă. Devenirăm astfel martorii oculari al unei execuţiuni josnice şi instinctiv ridicarăm pistoalele ca să-l doborâm pe ucigaş.

Norocul nostru a fost însă că ne-a dat îndată în gând că în felul acesta ne-am putea trăda.

Mortul se izbi de barca noastră şi noi vâslirăm în lături, ca sa ne îndepărtăm din vecinătatea asta neplăcută. Curentul mână însă cadavrul mereu spre noi şi în acelaşi timp barca noastră fu smucită în vreme ce insula dispăru spre nord. Nimeriserăm, aşa dar, într-un vârtej şi asta ne veni de hac, căci din pricina smuciturii barca se răsturnă, Acum furăm împinşi iarăşi spre sud, de unde veniserăm. Încălecaserăm pe coama bărcii şi nici nu ne trecea prin gând ce primejdie ne ameninţa din partea crocodililor. Cadavrul plutea mereu alături de noi, ba uneori ne lovea chiar cu picioarele.

Când lacul se linişti şi se lumină de ziua, văzurăm că era un indian vânjos, un Nagu – după cum ne lămuri Brough – al cărui spate era sfâşiat de lovituri de bici. Gâtlejul îi era tăiat şi era o privelişte înfiorătoare sa vezi cum capul îi atârna în apă.

Nu puturăm scăpa de tovărăşia asta neplăcuta până când doi crocodili uriaşi se iviră brusc şi sfâşiară trupul sub ochii noştri.

Furăm siliţi să ne ridicăm picioarele şi să le ţinem în echilibru, căci dihăniile dădură năvală din toate părţile. Ce am pătimit în ceasurile următoare, aţi văzut şi voi, când ne-aţi salvat în cele din urmă.

— N-au prea fost întâmplări plăcute, zise Marian, când lordul sfârşi.

— Dar cine să fi fost nenorocitul ucis în chip atât de groaznic pe insulă?

— M-am întrebat şi eu – răspunse Brough – şi cred că a fost vreun servitor credincios al prinţesei, care l-a descoperit ascunzătoarea şi a plătit cu viaţa devotamentul lui pentru ea. Îmi închipui lesne acum ca toţi adepţii prinţesei tremura de frica acestui Gai.

— Dar când prinţesa se va întoarce în ţara ei, nu scapă nici el cu viaţă, îşi dădu cu părere Hoddge. Cum să găsim însă acum insula asta?

— Cred că la noapte nu va fi furtună – răspunse Marian.

— Vom porni iar pe lac şi vom încerca să trecem zidul. Prea mulţi paznici nu pot fi pe insulă şi cu cei care sunt vom sfârşi noi repede.

— S-a făcut! încuviinţă lordul.

— Vreau să-i plătesc ticălosului pentru noaptea de groază pe care am trăit-o.

— Dacă insula a fost mânată atât de departe spre nord, atunci paznicul ei bărbos nu poate fi musafirul de azi noapte care l-a atacat pe Jim.

Lordul sări în sus:

— Ce este? Jim a fost atacat?

Marian îi povesti pe scurt cele întâmplate.

— Trebuie să pornim imediat să-i căutăm urmele. Altminteri nu putem lăsa aici pe Jim şi John când vom porni din nou pe lac, la noapte.

— Aşa vom face, am aşteptat numai să vă treziţi dv. Dar trebuie neapărat să lăsăm un paznic aici la corturi. Să tragem la sorţi.

— Rămân eu – se oferi John – căci grăsimea mea nu prea e potrivită pentru desişul pădurii.

— Bine, John, încuviinţă lordul. Aşa dar, la drum, domnilor!

Curând furăm lângă copacul unde Jim fusese atacat de misteriosul duşman. Era foarte greu de găsit o urmă, dar Pongo dădea mereu de crengi rupte sau frunze scuturate. Două ceasuri ne pierdurăm în felul acesta şi la sfârşit ne trezirăm iar la marginea pădurii.

— Ciudat! făcu Hagerstony şi arătă spre o creangă ruptă. Face impresia ca şi cum individul ar fi pătruns chiar acum pe aici. Uite, urma duce de-a dreptul spre lagărul nostru. Hai să ne grăbim, căci John...

Tăcu, speriat şi ne privirăm câteva clipe unul pe altul. Pălirăm cu toţii, căci dinspre corturi se auzi un ţipăt de spaimă scos din pieptul gras al lui John. Înmărmurirea noastră ţinu puţin, apoi o zbughirăm înainte, cu sărituri mari, în frunte cu Pongo, care ţinea suliţa gata de zvârlit.

Strigătele lui John – care deveniră tot mai dese, ne îndemnară să alergăm mult mai repede şi în curând ne aflarăm în luminişul unde se aflau corturile noastre.

În mijloc ardea focul, deasupra căruia atârna un cazan din care aburea apa pentru ceaiul pe care grijuliul John vroia să ni-l pregătească, iar lângă focul acesta stătea o făptură uriaşă, neagră, care-l ţinea în braţe pe bietul John. Ce făcea individul cu tovarăşul nostru nu puteam vedea, dar John îşi lăsase capul pe spate şi scotea ţipete grozave de durere.

O clipă numai şi suliţa lui Pongo şuiera prin aer, înfigându-se în trupul individului păros; cu un urlet grozav acesta sări în sus şi

dădu drumul lui John, care căzu la pământ. Văzurăm acum cu cine aveam de-a face: era un uriaş urs buzat. Rămase un moment în picioare, cu ochi scăpărători, cu dinţii sclipitori apoi începu să se clatine şi se prăbuşi lângă sărmanul John.

În vreme ce Pongo smulse suliţa din trupul fiarei, noi îl ridicarăm pe John. Mâna-i stângă era plină de sânge şi înţeleserăm de ce răcnise atât de tare. Se ştie că urşii buzaţi obişnuiesc să strângă în labe victimele lor, ca să le zdrobească unul după altul mădularele, sugându-le în acelaşi timp sângele. Şi ursul acesta zdrobise de tot două degete ale nenorocitului englez.

Brough scoase din buzunar o gentuliţă care conţinea instrumente medicale. Umplu repede o siringă şi făcu rănitului o injecţie în mâna sfâşiată. După câteva minute, John îi privi recunoscător pe detectiv. Căci durerile trecuseră deocamdată. Brough rugă pe Jim să aducă apă de la un izvor apropiaţi din pădure, spălă după aceea mina rănită şi zise apoi cu părere de rău:

— Cele două degete sunt pierdute, trebuie să le amputez. Noroc că am făcut ceva studii de medicină.

Îi mai făcu rănitului o injecţie, apoi începu operaţia. Era mişcător să vezi cat de grijuliu se arăta lordul faţă de servitorul său. Îi spunea cu blândeţe cuvinte de îmbărbătare, îl bătea pe umăr şi luă asupra lui vina acestei nenorociri, care se întâmplase numai din pricina poftei lui nesăţioase de aventuri.

În cele din urmă, Brough izbuti să panseze mâna şi John se duse să se culce în cortul său, în vreme ce Pongo luă în primire slujba de bucătar. Uriaşul nostru prieten, ajutat de Hoddge, târî cadavrul ursului în pădure, căci carnea lui nu e bună de mâncat şi nu place Europenilor, iar blana nu face multe parale.

Cina fu cam posomorită, căci nenorocirea care îl lovise pe tovarăşul nostru ne întristă pe toţi.

După masă mai stăturăm de vorbă asupra planului nostru şi orânduirăm ca Jim să rămână de pază lângă tovarăşul său rănit. Mai era un ceas până la apusul soarelui şi Jim se duse în pădure să adune vreascuri pentru foc. Aduse de două ori câte o legătură, dar la a treia oară, îl auzirăm deodată înjurând straşnic, apoi veni în fuga mare înapoi şi ţinu mâna stângă în faţa lui Brough.

— M-a muşcat un şarpe! gâfâi el. Am crezut ca e o creangă şi am dat s-o rup.

Sărirăm în sus speriaţi. În degetul cel gros Jim avea două găurele, semnele tipice ale dinţilor veninoşi ai unui şarpe mare. Brough îi lega imediat mâna cu un şnur gros şi întrebă cum arăta

şarpele.

— Era de culoare cafenie şi avea dungi albe în jurul trupului.

— Atunci să ştiţi c-a fost un Krait zise Marian, la Jim, bea toată sticla asta!

Dădu slăbănogului sticla lui plină cu whisky, de care nu ne despărţeam niciodată, căci o foloseam ca leac. Jim goli sticla până la fund deoarece se ştie că rachiul cea mai bună contraotravă împotriva muşcăturilor de şarpe. În vremea asta Brough tăiase eu bisturiul pielea din jurul muşcăturii şi spălă locul cu amoniac.

Pongo, care alergase repede în pădure; se întoarse cu o plantă ciudată, strânse în palmă frunzele şi stoarse sucul pe rană. Jim scoase un ţipăt, dar Pongo îi zâmbi încurajator şi zise:

— Bun pentru şarpe. Masser Jim face sănătos.

Apoi puse frunzele stoarse pe degetul gros al servitorului şi Brough, care ştia, de sigur, că omul acesta trăit în sânul naturii cunoştea cele mai bune leacuri, legă cataplasma de frunte cu o faşă...

Jim începu să se clatine pe picioare – poate efectul veninului sau al alcoolului – încât furăm siliţi să-l ducem în cort, unde îl culcarăm în aşternut.

Ne privirăm mâhniţi şi lordul zise încetişor.

— Îmi vine să cred că era mai bine să nu ne ocupăm de insula asta. Pare şi fie blestemată şi Alompra e într-adevăr un demon. Ce facem acum? Nu-i putem doar lăsa singuri pe cei doi tovarăşi. Va scăpa Jim al meu, draga Brough?

— Muşcătura acestui soi de şerpii e foarte primejdioasă, dar am făcut tot cea fost cu putinţa. Şi eu cred în asigurarea lui Pongo, că bietul Jim se va însănătoşi. Să amânăm expediţia până va fi iar pe picioare.

— Cât vă dura asta?

— De, câteva zile.

— Nu, atunci să pornim la noapte. Am o ură grozavă împotriva acestor oameni şi simt nevoia să mi-o descarc. Unul din noi trebuie să rămână aici. Să tragem la sorţi!

— Da, răspunseseră toţi într-un glas. Traserăm la sorţi cu fire de iarbă de diferite lungimi şi lui Hoddge îi căzu cel mai scurt. Pierduse; privi trist după noi, când ne îndreptarăm spre mal şi ne văzu împingând bărcile pe apă.

Întunericul trebuia să se lase din clipă-n clipă, ceea ce ne hotărî să vâslim de zor, ca să ajungem cat mai repede la locul acela de pe lac unde ne aşteptam să întâlnim insula misterioasă.

Se întunecă şi privirăm încordaţi în zare, ca să zărim lumina

aceea vie. Dar suprafaţa apei rămase liniştită. Numai îndărătul nostru se zărea focul pe care-l aprinsese Hoddge. Ne ţineam bărcile alăturate şi eu mă urcasem în aceea în care se aflau lordul şi Brough, căci altminteri forţele ar fi fost inegale. la vâslit.

Ciudat eră că nu observarăm nici un curent – dar după ce vâslirăm cu putere vreun sfat de ceas, bărcile noastre fură târâte brusc spre sud.

Şi deodată, îndărătul nostru se aprinse lumina misterioasă a insulei. Venea dinspre nord, din partea aceea a lacului unde dispăruse noaptea trecută.

Ne încordarăm puterile la vâslit ca să ieşim din curent şi ne oprirăm abia când dobândirăm siguranţa că lumina tainică nu ne putea învălui. Presupuneam că în faţa insulei stătea o santinelă şi vroiam, doar să acostăm alături şi să-ncercăm să ne căţărăm pe zid.

Punctul luminos era acum la aceeaşi înălţime cu noi şi imediat începurăm să vâslim cu putere înainte. Ne apropiam repede de insula misterioasă şi puturăm acosta neobservaţi în coasta limbii de pământ plutitoare.

Acum ne încredinţarăm că era într-adevăr o insulă, pe marginea căreia creşteau arbuşti mici. Zidul înalt se ridica la câţiva metri de noi, dar lumina vie dinăuntru nu ne puţea învălui, deoarece eram ocrotiţi de umbra zidului înalt.

Domnea o tăcere de moarte pe insulă şi după ce iscodirăm câtva timp dacă sosirea noastră nu fusese simţită, debarcarăm cu băgare de seamă, priponirăm bărcile de copaci şi pornirăm în vârful picioarelor spre zid.

V.
DUŞMANI FIOROŞI.

ACESTA ERA ÎNALT DE PESTE DOI METRI şi construit din blocuri mari de piatră. Dar avea multe crăpături şi ieşituri, mulţumită cărora ne puturăm căţăra cu uşurinţă. Ridicarăm binişor capetele deasupra crestei zidului şi văzurăm o curte mărişoară, în stânga căreia se aflau câteva colibe joase de lemn.

— În colibele astea nu se pot afla mulţi oameni, şopti Marian. Propun să ne dăm drumul în jos şi să eliberăm cu forţa pe prinţesă. Nu prea cred ca paznicii să înceapă o luptă cu noi când or vedea pistoalele noastre.

— Propunerea se admite, zise lordul şi se şi săltă peste zid.

Îl urmarăm repede şi coborâm între doua focuri dintre cele

şase care ardeau în jurul zidului. Ne furişarăm cu băgare de seama spre cea mai apropiata coliba şi ascultarăm cu încordare. Era linişte adâncă şi Marian deschise uşa fără sa şovăie.

Dar în clipa următoare se dădu îndărăt clătinându-se şi, gemând duse mâinile la ochi. Eu eram în spatele lui şi simţi un miros pişcător. Cineva trebuie să-i fi aruncat lui Marian în fata un praf tare, piperat.

Înainte să-l pot întreba ce se întâmplase, uşile tuturor colibelor fura deschise brusc şi cu ţipete sălbatice, se năpustiră nişte făpturi asupra noastră. Se vede treaba ca picaserăm într-o adevărată cursa. În clipa următoare ne încăieraserăm cu potrivnicii noştri.

Nu avuseserăm nici măcar răgazul sa tragem pistoalele, aşa ca fuserăm siliţi sa ne lăsăm toată nădejdea în pumni. Dar chiar daca izbutirăm sa răpunem pe câţiva cu lovituri de box, numărul lor mare ne copleşea. Furam înhăţaţi din toate părţile şi cu toată împotrivirea noastră apriga furam înfrânţi.

Eu fui trântit la pământ de patru inşi şi deşi ma smulgeam cu disperare, fui legat cu brutalitate de mâini şi de picioare. Lângă mine zăcea lordul, căruia îi curgea sângele şiroaie dintr-o rana mare de la frunte. Ridicai capul şi-l văzui pe Brough şi Pongo luptând, în vreme ce Marian era legat de doi potrivnici. Curând fu învins şi detectivul şi fu trântit la pământ alături de noi.

Numai Pongo mai rămăsese în picioare. Cine se apropia de el se prăbuşea repede, răcnind sau zbura prin aer ca o minge. Acum îl văzui înhăţând un indian uriaş care încercase să-l culce la pământ pe la spate; îl ridica şi-l zvârli în mijlocul celorlalţi, care se dădură înapoi îngroziţi.

Credinciosul meu prieten îşi smulse cuţitul de la brâu şi se năpusti răcnind spre duşmani. Dar deodată începu sa se clatine, îşi apăsă pumnul pe tâmpla stânga şi căzu greoi în genunchi. Văzui cum făcea sforţări deznădăjduite să-şi redobândească stăpânirea asupra trupului, dar imediat se năpusti asupra lui o ceata întreagă de potrivnici şi după câteva minute zăcea legat alături de noi.

Un indian subţirel şi tânăr se apropie de noi şi ne măsură cu privirea. În mina dreapta avea un laţ de piele, cu care îşi făcea de joaca:

— Vad ca bine am făcut, zise el într-o englezeasca fără cusur, ca am învăţat în copilăria sa arunc cu praştia cât se poate de bine. Daca piatra mea nu l-ar fi nimerit în tâmpla pe uriaşul acesta negru, i-ar fi doborât pe toţi oamenii mei. Pe patru din cei

mai buni slujitori îi are până acum pe cuget şi pe alţi cinci i-a rănit. Pentru asta va trebui sa guste cu vârf şi îndesat din toate chinurile morţii. Iar dumneavoastră domnilor, veţi fi spectatori, înainte de a vi se îndeplini şi vouă soarta. V-aţi vârât nasul într-o taina care se plăteşte cu moartea pentru cei nechemaţi. Voi mai chibzui în ce fel va ucid plăcut însă nu va fi – şi deoarece sunteţi europeni, va trebui sa aleg ceva deosebit pentru dumneavoastră.

— Dar de ce vrei sa ne omori, dacă-mi dai voie sa te întreb? striga lordul. Suntem doar nişte pescuitori nevinovaţi şi numai curiozitatea ne-a îndemnat sa sărim zidul acesta. Asta nu e motiv sa ne ucizi.

— Ba este – zâmbi indianul – chiar dacă sunteţi într-adevăr nevinovaţi. Întâmplător însă îl cunosc pe domnul de colo şi ştiu că e în slujba poliţiei secrete. Aşa că vizita dv. nu e chiar întâmplătoare şi trebui să fie pedepsită după cum se cuvine. Vă voi comunica îndată hotărârea mea.

Ne întoarse spatele şi intră în coliba cea mai mare.

— Am dat de dracu! zise Hagerstony. Atât de uşoară şi plăcută nu cred să fie moartea ce ni se pregăteşte. Cum îţi merge cu ochiul, dragă Farrow? Tot aşa de tare te ustură?

— Merge mai bine, răspunse Marian. Îmi pare rău numai că n-am putut lua parte la luptă.

— Ai dreptate, am mai fi scăpat de câţiva duşmani. În schimb a făcut treabă bună Pongo al nostru: Tu ce mai faci, Pongo?

— Pongo bine, şopti uriaşul. Pongo îndată liber.

— Drace, asta ar fi ceva! făcu detectivul. Bandiţii ăla m-au legat atât de strâns încât abia mă pot mişca.

— La fel mi se întâmplă şi mie – zisei eu – funiile îmi taie carnea.

Lordul şi Marian trebuiră să-şi dea seama curând de zădărnicia sforţărilor lor de a-şi rupe legăturile, aşa că furăm nevoiţi să aşteptăm în linişte sentinţa. Nici nu puteam încerca să ne dezlegăm unul pe altul, căci un Indian înalt şi posomorit veni lângă noi. Şi ne privi de parc-ar fi vrut să ne înghită.

Deodată insula se izbi cu putere de ceva şi imediat Indianul cel tânăr ieşi din colibă.

— Suntem la ţărm – zise el zâmbind – şi eu am luat hotărârea asta. Voi pune să vă arunce într-o groapă mare care mişună de şerpi veninoşi.

Pe uriaşul negru însă îl voi da pe mâna lui Palo, cel mai sălbatec elefant al meu. Polo se pricepe să se joace mult timp cu victimele sale, înainte de-a le zdrobi. Veţi lua parte la spectacolul

acesta, domnilor.

Dădu o poruncă şi imediat furăm ridicaţi de câţiva servitori şi duşi la portiţa din zid în care se ivise paznicul păros, care făcea pe demonul. Dar înainte ca s-ajungem acolo, răsună un glas disperat de femeie:

— Salvaţi-mă! Salvaţi-mă!

Dintr-o colibă alergă spre noi o tânără şi fermecătoare indiană, pe când îndărătul el gonea un bărbat uriaş, care o ajunse şi o apucă apoi cu brutalitate de umeri. Tânărul Indian se-ntoarse zâmbind spre Brough.

— Te va interesa să afli, domnule detectiv, că femeia asta e prinţesa Sindia, despre care se spune că a murit. Tatăl meu, Gai, doreşte să mă căsătoresc cu ea şi nădăjduise să înfrângă în curând împotrivirea ei de până acum. Atunci ne va rămâne nouă tronul care, de fapt, aparţine ei. De sigur că pentru a afla asta aţi venit aici şi îmi pare rău că nu te vei mai putea folosi de informaţiile căpătate.

Făcu un semn şi indianul uriaş târî îndărăt pe tânăra fată. În vreme ce călăuzele noastre se puseră în mişcare şi ne scoaseră afara.

Furăm duşi la unul din focuri şi astfel aşezaţi încât să putem cuprinde cu privirea jocul. Pongo însă care stătea liniştit de tot, fu târât la mijloc.

Tânărul indian veni lângă noi şi zise batjocoritor:

— Fiţi cu mare băgare de seamă, domnilor, e foarte interesant cum se va juca Palo cu prietenul dv. negru. După ce veţi fi văzut spectacolul acesta, moarte în groapa cu şerpi nu vi se va mai părea atât de fioroasa. Şi trebuie sa recunoaşteţi ca va dau o moarte onorabila, căci v-am lăsat armele. Europenii ţin mult la asta. Uite ca vine Polo!

Dintre copaci se ivi un elefant uriaş. Un indian cu barba neagra calarea pe ceafa lui şi îndruma uriaşul spre Pongo, care ţinea capul ridicat şi aşteptă în linişte evenimentul. Inteligentul pachiderm păşea încet spre victima sa.

Se opri în fata credinciosului nostru tovarăş, îşi legăna trompa încoace şi încolo şi deodată şi-o încolăci în jurul trupului lui Pongo; zvârli apoi trupul uriaş al Negrului şi-l prinse iarăşi din zbor. Făcu asta de doua ori şi când îl zvârli a treia oara, uriaşul făcu în aer o mişcare încordată şi în aceeaşi clipa i se rupseră legăturile.

Pongo se arunca cu o smucitură în laturi şi căzu…chiar pe spinarea elefantului, îndărătul calului sau. Încă o clipa şi apoi indianul scoase un ţipăt grozav, iar Pongo îi răcni în englezeasca

lui oribila:

— Repede, în pădure, înapoi!

Şi indianul striga elefantului o porunca, a cărei urmare fu ca pachidermul se-ntoarse, începu sa alerge spre pădure şi pieri printre copaci.

Tânărul indian ramase câteva clipe înmărmurit şi se zgâi la el. Se dezmetici însă repede şi răcni o porunca întârâtata, pe urma se întoarse spre noi plin de furie:

— Îl voi prinde eu, sa n-aveţi grija! scrâşni el.

— Iar voi veţi intra îndată în groapa cu şerpi.

Servitorii se ridicară imediat, ducându-se repede în pădure. Câţiva indieni mergeau cu făclii aprinse în fruntea convoiului şi luminau o poteca destul de larga care părea croita de curând.

Conducătorii noştri se opriră. În fata noastră se găsea o groapa mare şi tânărul indian arata în jos cu un zâmbet răutăcios.

— Asta e mormântul vostru. Vom zvârli înlăuntru câteva torţe, ca să-i puteţi vedea la faţa pe călăii voştri.

Făcu precum spuse şi fiori de groaza ne trecură prin trup când văzurăm o mulţime de şerpi veninoşi şuierând şi dispărând în găurile pereţilor.

— Când tortele se vor stinge vor ieşi iarăşi la iveala – râse neomenosul indian – şi deoarece sunt foarte înfometaţi va vor musca de zor.

Un semn şi furam coborâţi încetişor în groapa. Ramaserăm în picioare şi ne simţeam oarecum în siguranţa căci prin cizmele noastre trainice nu puteau trece colţii şerpilor.

Dar iată ca săriră în jos şi câţiva servitori care ne trântiră la pământ şi ne traseră picioarele înapoi. Ne legară apoi mâinile de picioare, în aşa fel ca nu ne mai puteam ridica.

— Aşa – făcu tânărul indian când servitorii ieşiră afara din groapa – acum desigur ca veţi recunoaşte ca sunteţi definitiv pierduţi. Făcliile se vor stinge peste câteva minute apoi vor ieşi la iveala şerpii. Păcat ca nu pot vedea şi eu ce are sa urmeze. În orice caz las doi servitori aici şi mâine voi veni sa vad ce s-a ales de voi.

Cu un rânjet înfiorător se îndepărta. Sus pe marginea groapei fu aprins un foc şi noi puturăm vedea făpturile celor doi paznici care se plimbau de colo până colo în jurul groapei.

Făcliile ardeau din ce în ce mai slab şi după câteva minute se stinseră de tot.

Aşteptăm în bezna sfârşitul ce ne era hărăzit.

— De – făcu lordul – altfel mi-am visat eu moartea. Îmi pare

rău, domnilor, ca v-am tras şi pe dumneavoastră după mine. Sa nădăjduim... A! se întrerupse el – a căzut ceva jos şi a plesnit cu un zgomot slab.

— Aşa e! şopti Marian – şi lângă mine a căzut ceva. Miroase tare a amoniac.

— Sa ştiţi ca e Pongo! zisei eu. A! Iarăşi!

Din ce în ce mai multe „plesnitori" dintr-acela ciudate cădeau jos şi atunci când plesneau răspândeau un miros foarte tare. Cei doi paznici se iviră deodată la marginea gropii şi priviră în jos.

Plesniturile încetară şi paznicii fura traşi înapoi brusc. Nu scoaseră nici un sunet şi după câteva clipe, Pongo apăru pe marginea groapei şi ne chema cu glas înăbuşit.

— Pongo! strigarăm noi electrizaţi – eliberează-ne repede.

Cu o torţa aprinsa în mina, credinciosul negru sari în groapa şi ne taie legăturile. Râse şi zise:

— Pongo a fost mereu aproape. Găsit repede fructe care alunga şerpii. Massers pleacă repede la Messer Hoddge.

Îi strânserăm întâii mâna, apoi ieşirăm din groapa aceea grozava şi sub conducerea lui, o luarăm la fuga prin pădure. Credinciosul nostru prieten ne călăuzi către plaja şi curând puturăm zări în depărtare lumina slaba a focului din tabăra noastră. După un ceas de mers ajunserăm acolo.

În toată graba strânserăm corturile, la care ne ajuta şi John, deşi se plângea de dureri grozave. Numai bietul Jim gemea lipsit de cunoştinţă. Hotărârăm să-l ducem cu schimbul pe o targa, ne aruncarăm în spate bagajele şi pornirăm la drum în frunte cu Pongo.

Abia făcurăm însă câţiva paşi în atmosfera umeda şi calda a pădurii ca sa ne ciocnim cu putere unul de altul. Pongo se oprise brusc şi ne izbirăm de făptură lui uriaşă ca de o stâncă.

— Pongo, ce s-a întâmplat? întreba lordul.

— Massers sa fie liniştiţi, vine duşmani! răspunse Uriaşul, în şoaptă.

Cu respiraţia oprita ascultarăm cu încordare în bezna apăsătoare. Deodată, un sunet primejdios se auzi aproape de tot de noi. Era sforăitul unui elefant.

— Massers, repede înlături! Vine Tembo!

„Tembo" numesc Africanii elefantul. Ne lipirăm imediat de tufele din dreapta şi stânga potecii şi aşteptarăm acolo neclintiţi.

Deodată auzi o tremurare uşoară a pământului şi primejdiosul sforăit răsuna deasupra mea. În clipa următoare mă simţi înhăţat de trompa pachidermului încolăcita în jurul soldurilor mele, fui

tras înapoi şi ridicat în sus.

Credeam ca mi-a sunat ceasul din urma, căci eram încredinţat ca furiosul animal ma va zvârli la pământ ca să mă calce apoi în picioare.

Dar Polo – căci el era – se-ntoarse şi porni cu mine în goana îndărăt pe poteca spre lacul cu insula misterioasa.

— Pongo, ma duce cu el! răcni eu.

Când auzi glasul meu, Polo îşi încolăci atât de strâns trompa, încât nici de strigat nu mai puteam. Apoi începu sa alerge şi mai repede.

Gonea din răsputeri şi în curând mi se păru ca aud un murmur de apa. Dar atunci un om scoase un răcnet înfiorător. Răcnetul răsuna deasupra mea şi deodată auzi glasul aspru al lui Pongo care poruncea indianului sa oprească elefantul.

Ţipetele de durere încetară. Polo se opri la un îndemn al indianului şi Pongo îi porunci acum acestuia ca inteligentul pachiderm să-mi dea drumul. Ascultător, acesta mă lăsă frumuşel la pământ.

— Massers fuge repede, Pongo vine în urmă! îmi strigă bunul nostru prieten.

O zbughii pe lângă Polo şi alergai din toate puterile îndărăt pe drumul pe care venisem.

Ajunsei în cele din urmă la camarazi, care erau foarte îngrijoraţi de soarta mea. Nu era vreme de explicaţii. Le spusei numai că Pongo vine în urma. Apucai iar targa pe care zăcea Jim şi pornirăm repede la drum.

După un răstimp se auzi glasul uriaşului îndărătul nostru:

— Massers fie liniştiţi! Tembo plecat. Dar mergeţi repede, căci poate vine iarăşi!

Făcurăm drumul în pas alergător şi după un ceas şi jumătate ajunserăm la Moirang şi trezirăm din somn pe hangiul englez la care mâncaserăm în ajun. Îi puserăm repede la curent cu cele întâmplate, Jim fu aşezat în pat, apoi detectivul telefonă la cel mai apropiat post militar, cerând să i se trimită oameni. I se făgădui şi ne lăsarăm odihnei, liniştiţi.

În zorii zilei, soldaţii sosiră cu automobile. Plecarăm îndată spre lac şi bărcile pescarilor fură rechiziţionate fără multă vorbă, în vreme ce o parte din soldaţi porniră pe plajă în jurul lacului, spre locul unde era să fim sfâşiaţi de şerpi.

Marian şi lordul luaseră conducerea acestor oameni în vreme ce noi cu ceilalţi, cercetarăm lacul, în bărci, la cele din urmă, cu puţin înainte de a se înnopta, dădurăm de insula rătăcitoare.

Bărcile acostară în toate părţile şi la o comandă scurta a locotenentului care avea conducerea, soldaţii se căţără ca pisicile pe zid şi săriră pe partea cealaltă.

Pongo fu cel dintâi care se năpusti cu cuţitul în mână spre cea mai apropiată colibă. Aceasta era goala, asemenea şi cele următoare. Ne uitarăm unul la altul, cu mutre prostite. Tânărul indian părăsise cu oamenii săi misterioasa insulă – pe care curenţii lacului o mânau când ici, când colo – şi lua cu sine şi pe prinţesa Sindia.

Târziu în noapte ne întâlnirăm cu cealaltă echipă, care şi ea îşi pierduse vremea degeaba. Luarăm hotărârea să ne înapoiem imediat la Moirang şi sa pornim, după un plan anumit, în căutarea celor dispăruţi. De sigur că tânărul indian va înapoia în ţară şi ne propuneam să punem mâna pe el în drum.

— De sigur că va fi pornit spre ţara lui – zise Brough – şi acolo e greu să dăm de el. Singurul lucru cu putinţă e ca guvernul englez să-l răstoarne pe Gai – pe temeiul celor întâmplate – şi sa ia sub suveranitatea lui ţara, până va fi regăsită Sindia.

— Da, voi face un raport în sensul acesta şi voi ruga să se ia repede o hotărâre. Atunci îl vom putea căuta în toată liniştea pe dispăruţi. Voi expedia imediat o telegramă.

A doua zi dimineaţă sosi încuviinţarea cerută. Trupe de ajutor erau pe drum şi sosiră peste câteva ceasuri.

Trupele vechi şi cele noi luară loc în automobile, noi ne împărţirăm în cele patru maşini mici care în se aflau şefii lor şi pornirăm spre miază-noapte, spre ţărişoara pentru al cărei tron se făptuiseră crime atât de grozave.

— După două zile ajunserăm la destinaţie. Poporul era agitat, căci vestea regăsirii prinţesei se răspândise ca fulgerul. Furăm primiţi cu triumf, cum nici nu ne aşteptam.

Gai dispăruse. Ne instalarăm în micul lui palat, că să începem în toată liniştea cercetările.

Jim şi John rămaseră la Moirang în bună îngrijire. Urmau să vie după noi, după ce se vor fi însănătoşit.

Pe când ne aflam la masă cu ofiţerii englezi şi discutam planul de acţiune, ni se anunţă un indian care aducea o veste importantă. Era un tânăr inteligent cu privirea cinstită şi sinceră.

Şi iată ce ne spuse:

Fiind la vânătoare în apropierea fluviului Dihong, văzuse elefantul Polo, pe care-l cunoştea bine, deoarece un frate al său fusese ucis de el, din ordinul fiului lui Gai. Acolo unde se afla Polo, trebuiau să fie pe aproape şi Gai cu feciorul său, aşa că hotărârăm

să pornim la drum imediat, sub conducerea tânărului Indian.

Menta – aşa se numea acesta – era un sprijin preţios pentru noi, căci purta o ură grozavă ucigaşului fratelui său. »

— Cum am găsit-o pe Sindia îţi voi povesti cu alt prilej – dragă George – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **DEMONUL ALOMPRA**.

Volumul următor va fi întitulat:

PRINŢESA SINDIA.

In Numărul următor:

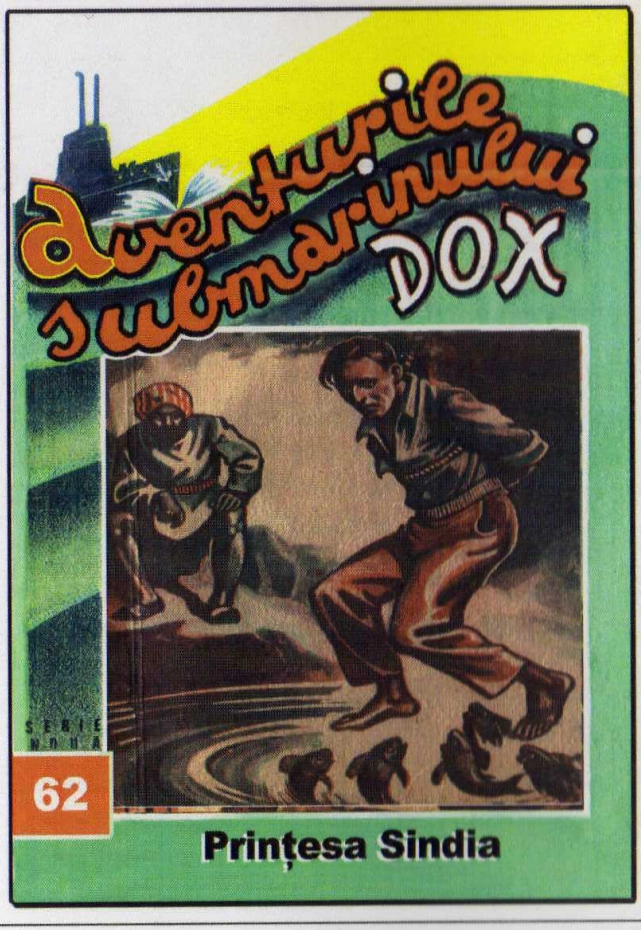

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro